12de Jaargang — Curaçao, den 5n October 1895 — N° 614

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50 voor elken regel meer f. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

E Courant aki ta sali toer ala Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa bafurnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

ENCYCLIEK

VAN

Onzen Allerheiligsten Vader,

LEO XIII,

Door de Goddelijke Voorzienigheid Paus,

Over den Rozenkrans van Maria.

Aan onze Eerwaardige Broeders de patriarchen, primaten, aartsbisschoppen en andere ordinarissen, in vrede en gemeenschap met den H. Stoel,

LEO XIII, PAUS.

Eerwaardige Broeders,

heil en Apostolischen Zegen!

Het is plichtmatig, de machtige en allergoedertierenste Hulpe van het Christenvolk, de H. Maagd en Moeder Gods steeds met grooter lof te vereeren en met krachtiger vertrouwen aan te roepen. Immers, de schat van velerlei weldaden, die door Haar dagelijks naar alle zijden tot heil der wereld wordt uitgestort, geeft nog meer reden tot dat vertrouwen en die lofprijzing. En tegenover zooveel goedertierenheid laten de Katholieken voorzeker niet na, blijken te geven van hun kinderlijke gehechtheid. Want, zoo ooit, dan kan men in deze voor den godsdienst zoo ernstige tijden de liefde en de vereering voor de allerzaligste Maagd in alle rangen en standen zien leven en bloeien. Als schitterend bewijs hiervoor gelden voorzeker de alom opgerichte en telkens in aantal vermeerderende broederschappen, die zich onder Hare bescherming hebben gesteld: de prachtige tempels, toegewijd aan Haren verheven naam: de pelgrimstochten, door tal van godvruchtige scharen ondernomen naar de door Haar bevoorrechte bedeplaatsen: de vereenigingen, die ernaar streven Hare glorie te vermeerderen, en andere dergelijke teekenen, die op zichzelven heerlijke voorspellingen zijn voor de toekomst. En vooral dit verschaft Ons groote vreugde, dat onder de verschillende uitingen van deze vereering de Rozenkrans van Maria, dat voortreffelijk gebed, meer en meer waardeering vindt en beoefend wordt. Dit verschaft Ons — zeggen Wij — groote vreugde, daar Wij, die een niet gering gedeelte van Onze zorgen hebben besteed aan de bevordering van het gebed van den Rozenkrans, duidelijk zien hoe goedertieren de Koningin des Hemels Onze smeekingen verhoort; terwijl Wij vertrouwen, dat Zij Ons zoo zal blijven bijstaan, dat Zij ook de zorgen en het lijden der toekomstige dagen voor Ons zal verlichten.— Vooral echter verwachten Wij door de kracht van het Rozenkransgebed een rijke bron van hulp ter uitbreiding van het Rijk van Christus.

Meer dan eens hebben wij verkondigd dat de zorgen, die voornamelijk op dit oogenblik onzen geest bezighouden, gericht zijn op de hereeniging der volken, welke van de Kerk zijn afgescheiden, en tevens daarbij verklaard, dat het welslagen dier poging vooral moet worden nagestreefd door dringende smeekbeden tot den Allerhoogste.

Dit hebben Wij ook niet lang geleden bevestigd, toen Wij bij gelegenheid van het H. Pinksterfeest met dat doel bijzondere gebeden hebben voorgeschreven tot den H. Geest, aan welk voorschrift overal met grooten ijver is voldaan.

Met het oog echter op den ernst in deze hoogst moeilijke zaak en op de standvastigheid, die noodig is bij elke deugd, moeten Wij Ons de vermaning herinneren van den Apostel: Volhardt in het gebed (1), en dit te meer daar het goede begin van hetgeen Wij ondernamen, een zoeten aandrang schijnt uit te oefenen tot zulk een volharding in het gebed. Vandaar, Eerwaardige Broeders, dat gedurende de aanstaande Octobermaand tot dat doel niets nuttiger en Ons niets aangenamer wezen zal dan dat gij en uwe geloovigen de geheele maand, door het gebed van den Rozenkrans en het volgen der gewone voorschriften met Ons godvruchtig uwe smeekingen opzendt tot de H. Maagd en Moeder Gods. Voortreffelijk toch zijn de redenen waarom Wij Ons streven en Onze verlangens met het grootste vertrouwen aan Hare voorbede aanbevelen.

Het geheim van Christus' mateloze liefde jegens ons blijkt ook duidelijk daaruit, dat Hij stervende Zijne Moeder ook als Moeder wilde achterlaten aan Joannes, ~~den leerling, met~~ dit gedenkwaardige woord: Zie uw zoon! in Joannes nu — het is het gevoelen der Kerk geweest door alle eeuwen — heeft Christus het geheele menschelijke geslacht begrepen, inzonderheid diegenen welke Hem door het geloof zouden toebehooren. Met het oog op dit gevoelen zegt de H. Anselmus van Kantelberg: „Wat kan verhevener worden uitgedacht dan dat Gij, o Maagd, Moeder zijt van hen, van wie Christus zich gewaardigt de Vader en de Broeder te zijn?" De zware zorgen nu, aan dit hooge ambt verbonden, heeft Zij grootmoedig op zich genomen en daarvan reeds in de opperzaal het verheven bewijs geleverd. Reeds toen stond Zij de eerstelingen van het Christenvolk door de heiligheid van Haar voorbeeld, het gezag van hare raadgevingen, de zoetheid van Haren troost en de kracht Harer heilige gebeden wonderbaar ter zijde, als in den vollen zin des woords de Moeder der Kerk, de meesteres en koningin der apostelen, aan wie zij ook mededeelde van de goddelijke geheimen, welke Zij in *Haar hart bewaarde.*—En hoezeer Haar glorie en macht zijn toegenomen, toen Zij — zooals aan Haar waardigheid en heerlijke verdiensten paste, werd opgenomen in de hoogste hemelglorie, bij haren Zoon, is nauwelijks te zeggen. Want van daar uit begon Zij, krachtens goddelijk Raadsbesluit, dermate de Kerk met Haar waakzaamheid te omgeven, ons zoozeer als Moeder bij te staan en te begenadigen, dat Zij, na eenmaal deel te hebben gehad aan het geheim der Verlossing, tevens met bijna onbeperkte macht mede-uitdeelster werd der genade, door alle eeuwen heen uit de Verlossing voortvloeiende. Vandaar dan ook, dat de Christenen als door een natuurlijken drang gedreven zich tot Maria wenden, aan Haar vol vertrouwen hun strevingen en werken blootleggen: voor Haar hunne bekommernissen en vreugden uitstorten: aan Hare zorg en goedheid zich-zelven en al het hunne toevertrouwen met kinderlijke gezindheid. Van daar dat tot Haar onder alle volken en op allerlei wijzen zoo passend heerlijke lofspraken worden gericht steeds vermeerd door het getuigenis der eeuwen; zoo wordt zij onder meer andere titels aangeroepen als *onze Meesteres, onze Voorspreekster,* en *de Herstelster van heel de wereld,* en *Uitdeelster van Gods gaven* (3).— En daar van de Goddelijke genadegaven, waardoor de mensch boven de natuurlijke orde volmaakt wordt tot het eeuwig leven, het geloof de grondslag is en het voornaamste deel uitmaakt — daarom wordt, ten einde dat geloof te verkrijgen en heilzaam aan te kweeken met recht de geheimzinnige inwerking geprezen van Haar, die den *Bewerker des geloofs* heeft gebaard, en die om Haar geloof *gelukzalig* werd geprezen: „Niemand is er, o allerheiligste Maagd, die met de kennis Gods vervuld wordt tenzij door U: niemand, die zalig wordt tenzij door U, o Moeder Gods: niemand, die uit barmhartigheid een geschenk ontvangt, tenzij door U (5)." En zeker zal hij niet verdacht worden van overdrijving, die beweert, dat het vooral aan Haar invloed en hulp te danken is dat niettegenstaande ontzaglijke moeielijkheid en tegenspoeden, de wijsheid en de wetten van het Evangelie met zulk een snellen voortgang over de geheele wereld zijn verspreid geworden overal vrede stichtend en gerechtigheid. Dit bracht den H. Cyrillus van Alexandrië er toe, zijn ziel uit te storten in het volgende gebed tot de H. Maagd: „Door U hebben de apostelen het heil gepredikt aan de volken....; door Uwe tusschenkomst word het dierbaar kruis over heel de wereld erkend en aanbeden....: door U worden de duivelen op de vlucht geslagen en de mensch zelf tot den hemel teruggeroepen: door U werd ieder schepsel dat verblind was door de dwaling der afgoderij, tot de kennis bekeerd der waarheid, door U zijn de geloovigen gekomen tot het H. Doopsel, en werden overal op aarde kerken gesticht (6).— Ja zij was volgens de lofprijzing van dienzelfden leeraar (7) de *scepter van het ware geloof*; zij, die zonder ophouden heeft zorg gedragen dat het Katholike geloof bij de volken bleef voortleven onsterfelijk, in ongeschonden vruchtbaren bloei. Dikwijls is dit op genoegzaam bekende wijze gebleken en daarenboven somwijlen wonderbaar bevestigd. Juist in die tijden of op die plaatsen waar men treuren moest over de verslapping van het geloof, ten gevolge van traagheid of over het binnendringen van de pest der ketterij — heeft de verheven Maagd haar goedertierenheid getoond door te hulp te komen. Door Haar tusschenkomst en op Haar aansporing zijn er mannen opgestaan van schitterende heiligheid en vol van apostolischen geest, die het pogen der goddeloozen verijdelden en de zielen terugvoerden en ontvlamden tot de godsvrucht van het christelijk leven. Een van die velen was Dominicus Gusman, die onder beide opzichten gelukkig heeft gearbeid, steunend op de macht van den Rozenkrans van Maria. Ook zal niemand het in twijfel durven trekken, dat aan diezelfde Moeder Gods grootendeels de verdiensten te danken zijn der eerbiedwaardige Kerkvaders en leeraren, die op zoo uitstekende wijze hebben gearbeid ter verdediging of opluistering der katholieke waarheid.

Met dankbaar gemoed immers verklaren dezen dat hun bij het samenstellen hunner geschriften een schat van wijze voorlichting toestroomde van Haar, de *Zetel der Goddelijke Wijsheid*, en dat daarom door Haar, en niet door hen, de boosheid der dwaling is overwonnen. Eindelijk hebben ook Vorsten en Roomsche Pausen, de bewaarders en verdedigers van het Geloof, hetzij in den heiligen krijg, hetzij bij het uitvaardigen van plechtige decreten, den naam der Moeder Gods aangeroepen, en dezen altijd zeer machtig en genadig bevonden. Daarom begroeten de Kerk en de H.H. Vaders Maria niet minder waar dan glorievol: „Wees gegroet, voortdurend welsprekende mond der Apostelen, onwrikbare steun des geloofs, onverwinbaar bolwerk (8); wees gegroet, Gij, door wier tusschenkomst wij zijn opgenomen onder de leden der eene heilige en apostolische Kerk (9); wees gegroet, bron van Goddelijken oorsprong, waaruit de stroomen der Goddelijke wijsheid in de allerzaiverste en heldere golven der ware leer voortvloeien en het heir van dwalingen op de vlucht drijven (10); verheugt U, want Gij alleen hebt al de ketterijen verwonnen over geheel de wereld" (11).

Dit machtig aandeel, dat de hoogverheven Maagd steeds heeft gehad en nog heeft in de verspreiding, den strijd en de overwinning van het katholieke Geloof, doet het goddelijk raadsbesluit over Haar des te schitterender uitkomen, en moet alle goedgezinden met groot vertrouwen vervullen ter verkrijging van datgene wat nu door allen wordt gehoopt.— Op Maria onze hoop gesteld, tot Maria gebeden! Dat onder de christenvolken één geloofsbelijdenis de geesten eendrachtig make, en één drang naar volmaakte liefde de gezindheden aan elkaar verbinde. Dit nieuwe en voor den luister van den godsdienst zoozeer gewenschte verschijnsel, o. Zij kan het door Hare macht zooveel bespoedigen. Of zou Zij niet genegen zijn te bewerken, dat de volken, voor wier meest innige vereeniging Haar eengeboren Zoon met aandrang tot den Vader heeft gebeden, en die Hij door eenzelfde Doopsel geroepen heeft tot eenzelfde erfdeel des heils — gewonnen door een onschatbaren prijs — dat die volken

---

(1) Col. IV: 2.

(2) S. Bernardus serm II in adv. Domini n. 5.
(3) S. Tharasius or. in praesent. Deip.
(4) In offic. graec. VIII dec. Theotokion post oden IX.
(5) S. Germanus Constantinop or. II in domit B. M. V.
(6) *Hom. Contra. Nestorium.*
(7) *Ibid.*

(8) Exhymno Graecor. Akatistos.
(9) S. Joannes Damasc. or. in annunc. Dei Genitricis n. 9.
(10) S. Germanus Constantinop. or. in Deip. praesentatione no. 14.
(11) In off. B. M. V.

n *Zijn wonderbaar licht* daarnaar zouden streven één van hart en één van ziel? Zal Zij Haar goedheid en voorzienigheid niet willen aanwenden, zoowel om de Kerk, Christus' Bruid, bij Haren langdurigen moeitevollen arbeid onder dit opzicht te troosten, als om het geluk der eenheid te bewerken in het huisgezin der Christenheid, hetwelk de heerlijke vrucht is van Haar moederschap? — Het vooruitzicht, dat de verwezenlijking dezer hoop niet lang zal uitblijven, schijnt bevestiging te vinden in de meening en het vertrouwen van godvruchtige zielen, dat Maria de gelukkige band zal zijn, door Wier krachtig en tevens zacht geweld allen over den geheelen aardbol, die Christus beminnen, één volk van broeders worden, gehoorzamend aan Zijn Plaatsbekleeder op aarde, den Paus van Rome, als aan hun algemeenen Vader. Als vanzelf herdenkt onze geest hier de oude tijden der Kerk met die heerlijke voorbeelden van vroegere eensgezindheid en verwijlen onze gedachten met bijzonder welgevallen bij de herinnering aan het groote Concilie van Epheze. De hoogste eenheid van geloof en dezelfde gemeenschap van heilige gebruiken, die destijds het Oosten en het Westen met elkaar verbonden, waren daar inderdaad in volle kracht en heerlijken luister zichtbaar: toen immers de Vaders het leerstuk hadden bekrachtigd, *dat de H. Maagd Moeder Gods was* — en de tijding daarvan uit de zeer godvruchtige en jubelende stad naar buiten bekend werd, vervulde zij met onverdeelde blijdschap de geheele Christenwereld. — Derhalve, evenveel redenen als er zijn, waardoor Ons vertrouwen op de machtige en zeer goedertierene Maagd, bij het vragen dat onze wenschen vervuld zullen worden, steeds wordt geschraagd en steeds toeneemt, evenveel redenen zijn er waarom het Ons voegt, den ijver der Katholieken bij het bidden tot Haar aan te wakkeren. Zij toch moeten ernstig overwegen hoe eervol dit is en hoe vruchtdragend voor hen-zelven, en hoe aangenaam voorzeker aan de Heilige Maagd. Want, deelachtig als zij zijn aan de eenheid des Geloofs, moeten zij toonen hoe hoog zij, voorwaar, de macht van deze weldaad schatten, en hoe zij deze met voortdurend grooter toewijding willen bewaren. Nooit kunnen zij ook duidelijker aan den dag leggen, dat jegens de afgedwaalden hen een broederlijk gevoel bezielt, dan wanneer zij hen krachtig ondersteunen, om het goed te verkrijgen, dat alleen het hoogste is van alle. Deze waarlijk christelijke genegenheid, die heeft voortgeleefd door de geheele geschiedenis der Kerk, heeft altijd haar voornaamste kracht geput bij de Moeder van God, die het allerbest het Geloof en de Eenheid kan verzekeren. Tot Haar bad Germanus van Constantinopel: „Gedenk de Christenen, die Uwe dienaren zijn; ondersteun de gebeden van hen allen; help hen, Gij die aller hope zijt; versterk het geloof; vereenig alle Kerken" (12). Nog heden ten dage luidt het gebed, dat de Grieken tot Haar bidden: „O Allerzuiverste, aan Wie het gegeven is tot Uwen Zoon te naderen, door geen vrees teruggehouden, bid Gij Hem, o Allerheiligste, opdat Hij den vrede schenke aan de wereld, en aan alle Kerken denzelfden geest inboezeme; en wij allen zullen U verheerlijken" (13).

Hierbij komt een geheel bizondere reden, waarom Maria ons, bij het bidden voor de afgedwaalde volkeren, meer goedgunstig verhoort, namelijk de groote verdiensten, welke die volkeren te Haren opzichte zich verworven hebben, vooral de oostersche volkeren. Door hun verdienstelijk streven is de vereering voor Maria veel verbreid en uitgebreid. Het mag vermeld worden, dat onder hen velen zijn, die voor Hare waardigheid strijden en deze tegen aanvallen verdedigen, veelbeteekenende mannen door hun gezag en door hun geschriften; er zijn onder hen, die naar waarheid geroemd worden, omdat zij haar lofprijzen met vurigen ijver en tevens met zoete welsprekendheid; daar zijn Vorstinnen, door God zeer bemind (14), die het voorbeeld van de allerzuiverste Maagd hebben gevolgd, Haar navolgen in de werken der liefde; er zijn tempels en basilieken opgericht door de godsvrucht van koningen.— Eén zaak, welke Ons niet van Ons onderwerp afleidt en voor de heilige Moeder Gods rijk is aan glorie, willen wij nog hierblj vermelden. Ieder weet dat bij verschillende voorvallen in de vervlogen tijden uit het Oosten tal van verheven beelden van Maria naar het Westen zijn overgebracht, in het bijzonder naar Italië en naar deze stad, welke onze Vaderen met diepe godsvrucht hebben ontvangen en met zorgvuldigen eerbied hebben bewaard, en dat hun zonen zich beijveren om die geheiligde beelden met dezelfde toewijding te behouden. Onze geest verheugt zich, in dit feit een teeken te mogen erkennen van de gunst der Moeder, die ons zoozeer bemint. Het schijnt namelijk te beteekenen, dat die beelden onder ons bestaan als getuigen uit de tijden, toen het Huisgezin der Christenheid geheel één was en overal samen woonde, de beelden schijnen te zijn de allerdierbaarste panden van het gemeenschappelijk erfdeel. Het schijnt derhalve te beteekenen, dat door het aanschouwen dier beelden, met een zachte aanmaning van de Heilige Maagd zelve, de zielen worden uitgenoodigd, om in godsvrucht te gedenken hen welke de Kerk zoo liefdevol terugroept tot haar omhelzing in de oude eenheid.

Zoo is door God een overgroote hulp voor het verkrijgen der eenheid geschonken in Maria, en ofschoon wij deze eenheid niet zullen kunnen verwerven door één bepaalde wijze van bidden, toch zijn Wij overtuigd dat zij door den Rozenkrans het best en het meest vruchtbaar zal zijn te verkrijgen. Reeds hebben wij op een andere plaats vermaand, dat niet het geringste voordeel, hetwelk in den Rozenkrans is gelegen, dit is: dat de christenmensch op zeer juiste en gemakkelijke wijze iets vasthoudt, waardoor hij zijn Geloof voedt en hij behoed blijft tegen onwetendheid en tegen het gevaar van dwaling: iets, wat de oorsprong van den Rozenkrans zeer duidelijk zegt. Het is toch voor ieder zeker, hoe het Geloof, dat op deze wijze wordt geoefend, hetzij dan door het met de stem herhalen van de gebeden, hetzij nog veel meer door het zich in den geest duidelijk voorstellen van de geheimen, dicht wordt teruggebracht tot Maria. Want zoo dikwijls wij biddende bezig zijn met dezen heiligen Krans, doen wij de herinnering herleven aan het wonderrijke werk onzer zaligmaking, daar wij, duidelijk voor ons uitgelegd, als waren het zaken van het tegenwoordige, — dat alles beschouwen, in opvolging en uitwerking waarvan Zij voor ons staat, tegelijk als Moeder van God en onze Moeder. De grootheid van deze tweevoudige waardigheid de vruchten van deze tweevoudige bediening van Maria verschijnen in 't levend licht voor hem die volgens de leer van den godsdienst Maria beschouwt zooals Zij in de blijde, de droevige en de glorierijke geheimen medeleeft, met Haren Zoon. Hieruit volgt vanzelf, dat het de ziel ontbrandt door een gevoel van dankbare liefde jegensHaar, en dat de ziel, zooveel zwakheden in zich omdragende, met een krachtig voornemen trachten zal zich zulk een Moeder waardig te maken, en waardig Hare weldaden. — En daar het onmogelijk zou zijn, dat aan de beste der Moeders deze volledige en trouwe herinnering aan de geheimen niet allerwelgevalligst zou wezen, en Zij niet door mededoogen zou worden bewogen, zoo hebben Wij gezegd dat het gebed van den Rozenkrans bijzonder geschikt zal wezen om bij Maria voor onze dwalende broeders te bidden. Dit is immers geheel eigen aan den plicht van Haar geestelijk moederschap. Wie tot Christus behooren, heeft Maria niet gebaard en kon Zij niet baren dan in één Geloof en één Liefde; Christus toch is niet verdeeld (15), en wij moeten allen zonder onderscheid het leven van Christus leven, opdat wij in één en hetzelfde lichaam vrucht dragen voor God (16). Het betaamt derhalve, dat, hoevelen ook door de droevige rampen van den tijd zijn afgevoerd van die eenheid, die allen door dezelfde Moeder, welke door God is begiftigd met een eeuwige vruchtbaarheid van heilig Kroost, voor Christus wedergeboren worden. Dit is wat Zij, het is duidelijk, zoo vurig verlangt te bewerken; en voor hen, die gezaaid zijn, zal Zij, van ons de gebeden ontvangen hebbende, welke Haar zoo aangenaam zijn, de hulp van den levendmakenden Geest overvloedig afbidden. Och, dat zij toch niet weigeren toe te geven aan den wil van die mededoogende Moeder, en dat zij toch, zoekende naar hun eigene zaligheid, als goede kinderen luisteren naar Haar, die Hen zoo liefdevol uitnoodigt: „Mijn dierbare zonen, wien Ik weder het leven geef, zoo dat Christus gevormd wordt in u" (17).

Met deze kracht van den Rozenkrans van Maria voor oogen, hebben verscheiden van Onze voorgangers Hun zorgen eraan gewijd, dat de Rozenkrans onder de oostersche volkeren zou worden verspreid. Allereerst Eugenius IV door zijn Constitutie *Advesper ascente*, in het jaar 1439, later Innocentius XII en Clemens, XI, door wier gezag, juist met die bedoeling, uitgebreide voorrechten verleend zijn aan de Orde der Predikheeren. En de vruchten zijn niet uitgebleven, tengevolge van den samenwerkenden ijver van die Orde. Het bestaan der vruchten wordt in veelvuldige en duidelijke herinneringen getuigd, ofschoon, bij den vooruitgang van de wereld, de lange duur en de bestrijding der eeuwen niet weinig in den weg hebben gestaan.— In dezen tijd zijn de ijver en de eerbied voor den Rozenkrans, welke wij in het begin van dit schrijven hebben geprezen, ook tot die streken doorgedrongen in de zielen van velen. Zooveel als dit, in waarheid, beantwoordt aan Onze verlangens, hopen Wij, dat het ook nuttig moge zijn aan Onze wenschen.

Met deze goede verwachting stemt een zeker verblijdend feit overeen, dat evenzeer het Westen als het Oosten raakt en met de hier bedoelde wenken volkomen in overeenstemming is. Wij bedoelen hier het plan, Eerwaardige Broeders, dat werd opgevat in het doorluchtig Eucharistisch Congres, te Jerusalem bijeengekomen, namelijk om een kerk te bouwen ter eere van de Koningin van den Allerheiligsten Rozenkrans, en wel te Patras in Achaia, niet ver van de plaats, waar eens de Christennaam, door Hare begunstiging werd ten leven gewekt. Immers, zooals wij met vreugdé hebben vernomen van de vergadering, die zich onder Onze goedkeuring gevormd heeft om de zaak te bevorderen en voor het werk zorg te dragen, hebben reeds zeer velen van u, daartoe uitgenoodigd, met grooten ijver een bijdrage toegezonden; ook beloven de, in het vervolg tot hetzelfde genegen te zullen zijn totdat het werk gereed is, waarvoor reeds voldoende middelen aanwezig zijn, om te besluiten dat kan worden overgegaan tot het omgraven van den grond, over de geheele oppervlakte, voor zooveel het noodig is; en door Ons is machtiging verleend om spoedig met plechtige coremoniën den eersten steen te leggen. De tempel zal daar staan, als een gedenkteeken van voortdurende dankbaarheid van het Christenvolk aan zijn Hemelsche Beschermster en Moeder, die èn volgens den latijnschen èn volgens den griekschen ritus onafgebroken zal worden aangeroepen, opdat zij, meer nog dan vroeger tegenwoordig, de oude weldaden vermeerderen zal met nieuwe.

Nu, Eerwaardige Broeders, komt Onze vermaning terug op datgene waarvan zij is uitgegaan. Welaan, laten toch alle herders en alle kudden, vooral in de Octobermaand, met vol vertrouwen, hun toevlucht nemen tot den bijstand der verheven Maagd! Och, dat zij toch niet ophouden, Haar, in het openbaar en ieder voor zich, in ééndracht, door lofprijzing, gebed en toewijdende geloften, dringend aan te roepen en de Moeder van God en onze Moeder te smeeken: „Toon dat gij een Moeder zijt." Het is de taak van hare moederlijke edelmoedigheid, Haar gansche gezin veilig te bewaren tegen elk gevaar, het op te voeden tot waarachtigen bloei, vooral allen te bevestigen in de heilige Eenheid. Zij moge met goedertierenheid het oog vestigen op alle Katholieken, tot welk volk ook behoorende: Zij make hen meer geschikt en bereid om met standvastigheid de heerlijke gave van den godsdienst te behouden, waardoor tevens de hoogste goederen van de samenleving worden beschermd. Zij richte ook met de grootste goedertierendheid den blik op de dwalenden: groote en verheven volkeren, edele zielen, die de plichten van den Christen niet vergeten: Zij wekke bij hen de meest heilzame verlangens, wijde deze, zoo zij gevestigd zijn, en bekrone ze met een schoone uitkomst.

Bij de afgedwaalden in het Oosten worde krachtig de vereering voor Maria, welke te midden van hen is uitgestort en die zij belijden, en worden weder levendig de groote daden, door de voorvaderen verricht te Harer eere. Bij hen, die dwalen in het Westen, worde krachtig de herinnering der overvloedig weldoende bescherming, waardoor Zij elke vereering Haar bewezen, in welken vorm ook, door zooveel eeuwen zoo veelbeteekenend heeft goedgekeurd en beloond. Onder deze allen, en bij de overigen, waar zij zich ook bevinden, klinke krachtig één biddende stem van alle katholieke volkeren, en klinke ook krachtig Onze stem, tot den laatsten ademtocht roepende: „Toon ons, dat Gij een Moeder zijt!"

Intusschen, als onderpand der goddelijke zegeningen en als blijk van Onze genegenheid, verleenen Wij aan u allen, en aan de geestelijkheid en aan uw volk den Apostolischen zegen.

Gegeven te Rome bij Sint-Pieter, den 5n September van het jaar 1895, het achttiende jaar van ons Pausschap.

LEO. P. P. XIII.

(12). Or hist. in dormit. Deiparae.
(13) Men. v. maii Theotokion post od. IX de S. Irene V. M.
(14) Delectissimae Deo imperatrices. S. Cyrill, alex. *De fide, ad Pulcheraim et sorores reginas.*
(15) I Cor. 1. 13.
(16) Rom. VII: 4
(17) Gal. IV; 19.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Naar aanleiding van onze opmerkingen bij „Het bosch en de boomen" bevat de *Cur: Courant* „eenige nadere beschouwingen."

Verder hierop in te gaan ligt buiten ons plan. Wat wij meenden te moeten zeggen, hebben wij gezegd, zoo goed, zoo eerlijk en zoo zakelijk mogelijk. Meer te zeggen zou de zaak eer schaden dan baten en den goeden toon in gevaar brengen.

Het laatste woord in dezen behoort aan de Regeering; wij blijven hopen, dat het een voor allen verblijdend woord zal zijn.

Door Z. E. den Minister van Koloniën werd ter voldoening aan de bevelen van Hare Majesteit de Koningin-Weduwe-Regentes, aan den Gouverneur Harer Majesteit's dank overgebracht voor de ter gelegenheid van de herdenking van Hoogstderzelver geboortedag alhier geuite heilwenschen.

Bij Gouvernements beschikking dd. 27 September jl. N°. 581 is, met ingang van den 1n. October dj.:

1°. Aan den Heer J. C. Croes, Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij het Kantongerecht op Aruba, op zijn verzoek, eervol ontslag uit die betrekking verleend;

2°. De Heer J. J. Beaujon eervol ontslagen uit de functiën van Kantonrechter op dat eiland, en benoemd tot Ambtenaar van het

Openbaar Ministerie bij het Kantongerecht aldaar;

3°. De Heer H. J. Schreuder belast met de waarneming der functiën van Kantonrechter op Aruba.

— De *Asturian Prince*, welke eenige maanden geleden in de Fuikbaai op onze kust vastliep, is door de Amer. sleepboot *Merrit* vlot gemaakt en van morgen onze haven binnengekomen.

— De Holl. boot *Prins Willem I* is gisteren te La Guaira aangekomen.

Den Heer Wm. Henriquez, consul van Spanje alhier, is de hooge onderscheiding te beurt gevallen eener benoeming tot Commandeur der Orde van Isabel la Católica, waarmede de Regeering van Hare Katholieke Majesteit de jarenlange diensten en verdiensten van haren Consul alhier eene hulde brengt, waarop ZEd. en geheel ons eiland met reden fier mogen zijn.

Onnoodig te zeggen, dat wij den Heer Wm. Henriquez van harte gelukwenschen.

NEDERLAND

HH. MM. hebben haar bezoek aan Overijsel gebracht en deze provincie heeft dezelfde verheffende tooneelen van vorstenliefde te aanschouwen gegeven als voor een paar maanden Brabant en Limburg. Overal vonden HH. MM. duizenden en duizenden, die niet moede werden Haar toe te juichen, waar Zij in de prachtig versierde steden (Zwolle, Kampen, Enschedé) aankwamen of door de bloemrijke straten reden. Hare Majesteit de Regentes betuigde dan ook meermalen hare hooge tevredenheid, terwijl onder de bevolking maar één stem is over de innemende minzaamheid der geliefde Koninginnen.

BUITENLAND

Italie. — De *Daily News* deelt mede, dat tusschen het Vatikaan en het Quirinaal naar een *modus vivendi* gezocht wordt. De grondslag zou zijn een door den Paus te betalen som van een paar honderd millioen pond sterling, waarvoor de H. Vader dan eenig onafhankelijk grondgebied zou bekomen.

Dit bericht bezit alle kenmerken van een ui, in den komkommertijd opgeschoten. Wij willen gaarne gelooven, dat de regeering van Umberto zulk een voorstel zou durven doen, indien het maar de minste kans van aanneming had. De grenzen der onbeschaamdheid worden door mannen als Crispi, in benarde omstandigheden tot in het ploertige uitgezet. Maar dat de sluwe Italiaan ook maar een oogenblik zou kunnen hopen, dat onderhandelingen op dien grondslag op het Vatikaan kans van slagen zouden hebben, staat gelijk met hem alle gezond verstand te ontzeggen. Een wettig eigenaar koopt van den roover geen gestolen goed terug; hij zou den roof wettigen en daarenboven als de koopsom betaald en verteerd was, zou het spel weer van voren aan beginnen.

Inderdaad om het onmogelijke van dit bericht aan te toonen, behoeft men niet te spreken van Rome als historische hoofdstad van het Eéne Italie, tenware men de ui nog wat sterker zou willen maken.

—In de Parijsche *Figaro* geeft "Whist" de volgende schets van de trouwelooze wijze, waarop in 1870 het Italiaansche gouvernement zich van Rome meester maakte:

" Er is voor den heer Crispi en degenen, die hem verheerlijken, een zeldzame moed toe noodig [of zou het niet veeleer onbeschaamdheid zijn?) om ons den 20en September 1870 als een voor de Italiaansche regeering roemrijke datum voor te houden. Zeker, op dien dag werd de kroon gezet op de Italiaansche eenheid en de leus: *Rome hoofdstad* tot werkelijkheid gemaakt. Maar door welke middelen en onder welke omstandigheden? Ik heb nog eens het te zeer vergeten dossier der zaak herlezen en ik ken niets wat droeviger stemt.

"Den 15 September 1864 verbond Frankrijk zich bij een conventie, die te Parijs door de heeren Drouyn de Lhuis en Nigra, laatstgenoemde geassisteerd door graaf Pepoli, geteekend werd, zijne troepen binnen twee jaren uit de kerkelijke Staten terug te trekken en beloofde daartegenover Italie, dat het deze Staten niet slechts ongerept zou laten, maar ook, desnoods door kracht van wapenen zou beletten, dat op het gebied des Pausen aanvallen werden gericht.

" Het terugtrekken der Fransche troepen had binnen de overeengekomen tijdruimte plaats, maar nauwelijks was dit geschiedt, of Garibaldi en zijn gewapende benden organiseerden een formeele expeditie tegen de Staten van den H. Stoel. Tevergeefs werd het Italiaansche gouvernement door de Fransche diplomatie aangemaand tegen Garibaldi maatregelen te nemen; de regeering nam een ontwijkende houding aan en surveilleerde den befaamden agitator ongeveer evenzoo, als men in onze dagen te Parijs de strafwaardige politici bewaakt, die men wil sparen.

"Kortom, het pauselijk leger, dat uit vreemde vrijwilligers bestond en dat, na het vertrek onzer troepen, met de geschreven toestemming der regeering van Florence was gevormd om den H. Stoel te beschermen, verloor zijn geduld en bracht den 3n. November 1867 den Garibaldisten een bloedige nederlaag toe bij Mentana, terwijl tengevolge van de schending der conventie van 15 September onze troepen naar Rome terugkeerden.

"Zij waren er nog, toen de oorlog van 1870 uitbrak. Het effectief onzer strijdkrachten was reeds inferieur aan dat der Duitschers en de te Rome gelegerde brigade werd dus teruggeroepen *) maar Napoleon III schreef aan Victor Emmanuel een brief, waarin hij verklaarde, dat hij zich nog steeds hield aan de conventie van 15 Sept. Victor Emmanuel antwoordde, dat Italie zijne verbintenissen zou nakomen en het pauselijk grondgebied niet schenden. Toen volgden de groote voor de Franschen zoo noodlottige veldslagen van Augustus en daarop de revolutie van 4 September.

" Nauwelijks was Jules Favre als minister van Buitenlandsche Zaken opgetreden, of graaf Nigra (de Italiaansche gezant) kwam bij hem om den nieuwen bewindsvoerder mede te deelen welke ernstige plannen te Florence werden gemaakt. De toestand in Rome was, naar zijn zeggen, onhoudbaar geworden en de Italiaansche regeering, nog altijd buiten het centrum van haren natuurlijken werkkring gehouden, had besloten daarin verbetering (!) aan te brengen. Zij had graaf Ponza di San Martino naar den H. Stoel afgevaardigd, om deze een transactie voor te stellen, vrij wel overeenkomend met wat nu onder den naam van garantiewet bestaat; in 't kort gezegd, de Kerk zou vrij zijn in het Italiaansch geworden Rome, met den koning op het Quirinaal en den Paus op het Vatikaan.

"Het nieuwe geïmproviseerde gouvernement van Parijs was samengesteld uit mannen, die hun geheele leven tegen de tijdelijke macht des Pausen hadden georeerd, en het was hun dus vrij moeilijk de reeds zoo duidelijke voornemens van Italië af te keuren. Evenwel, wanneer deze voornemens werden ten uitvoer gelegd, zou de Italiaansche regeering hare handteekening schenden, na deze nog op plechtige wijze in Juli te hebben bekrachtigd en tevens van Frankrijk's vernedering gebruik maken om zonder gevaar voor bestraffing hare eerzucht te bevredigen. Aan den heer Jules Favre moet ik de eer geven, dat hij tot zekere hoogte besef had van het hem gevraagde offer en niet zonder waardigheid antwoordde hij aan den vertegenwoordiger van Victor Emmanuel: "De conventie van 15 September heeft wel afgedaan (est bien morte) maar ik zal ze niet opzeggen. Wanneer Frankrijk overwinnaar was, zou ik aan uwe verlangens voldoen, maar het is overwonnen en ik kan een eerbiedwaardigen grijsaard, die reeds zwaar beproefd is, niet bedroeven, en ik wil ook mijn landgenooten, die over den tegenspoed van het Pausdom wanhopig zullen zijn, geen leed aandoen."

"Evenwel, door den honigzoeten toon en het aanhouden van graaf Nigra tot wankelen gebracht, eindigde hij: "Het Fransche gouvernement zal u *met sympathie* uw gang laten gaan. "Te Florence werd van deze zwakheid met bekwamen spoed acte genomen en daar Paus Pius IX de hem voorgestelde transactie van de hand wees, drong generaal Cadorna, na een bombardement, dat slechts kort duurde, omdat de H. Vader het bloedvergieten wilde voorkomen, den 20sten September Rome binnen."

*) In deze regelen wordt de dubbelhartige rol van Napoleon III te veel verschoond. Het terugtrekken zijner troepen uit Rome was erger dan een fout.

Frankrijk.— De Parijsche correspondent van de *Telegraaf*, schrijft naar aanleiding van het Trappistenklooster te Soligny o. m. het volgende:

„De stoffelijke welvaart om een trappistenklooster is in zonderlinge tegenstelling met het indrukwekkende stilzwijgen en den uitermate soberen leefregel der geestelijken. Men vraagt zich onwillekeurig af: hoe is het mogelijk dat menschen die in ieder opzich bekend zijn met de nieuwste uitvindingen, met de laatste vorderingen der wetenschap, en dit alles met oordeel weten toe te passen, daartegenover de geestkracht hebben, van hun persoon gansch en al te stellen boven alle menschelijke behoeften en begeerten, en zich absoluut te ontdoen van al wat voor gewone stervelingen geldt als 's levens sieraad. Daarin ligt een sombere grootheid, bewondering afdwingend bij ons, die ieder oogenblik de slaven zijn van ons lichaam, van onze omgeving, van onze gewoonten, van duizenderlei invloed, waarvan wij ons ter nauwernood meer rekenschap geven."

Inderdaad, wanneer men dagelijks getuige is van het frivole leven in een stad als Parijs, moet de sobere levensmanier, de versterving van Trappisten wel een diepen indruk maken.

En staande op een niet-katholiek standpunt, kan men zich daarover slechts verbazen.

Hij toch, die nimmer, zij 't ook slechts één oogenblik, de zoetheid gesmaakt heeft van een innige vereeniging met God, kan zich geen andere genoegens denken, dan die der wereld.

Hij is, gelijk de liberale correspondent zelf getuigt, ieder oogenblik de slaaf van zijn lichaam, van zijn omgeving, van zijn gewoonten, van duizend invloeden, waarvan hij zich ter nauwernood meer rekenschap kan geven.

Inderdaad, dit alles is zeer waar, maar de vraag rijst nu ook van zelf: of deze slavernij dan het hoogste moet worden geacht, wat de met *rede* en *wilskracht* begaafde mensch te bereiken heeft?

Voor dengene, die nog nadenken kan en nadenken wil, is het antwoord op deze vraag niet moeilijk!

— Over de vlucht uit Parijs van den senator en journalist Magnier, die in financieele knoeierijen is betrokken en onder politie-toezicht stond, vertelt de Parijsche correspondent van de *Times* het volgende: Hij had een vriend verzocht een wagen voor zijn huis te brengen met eenige manden; een van deze werd in huis gebracht, de senator kroop er in, en, als Falstaff, werd hij met vuil linnen bedekt, een zeer gepast gezelschap voor den senator.... als alles waar is wat over zijne betrekking tot de Zuider-spoorwegmaatschappij wordt gezegd. Sommige beweren, dat hij nog in Parijs verborgen wordt gehouden.

—De *Semaine religieuse* van Cahors deelt mede, dat de eerw. heer Portal, het groot seminarie van Cahors, waar hij professor in de moraal was, verlaat, om zich voortaan geheel te wijden aan het herstel der eenheid tusschen Rome en de Anglicaansche Kerk, waarmede hij zich, gelijk bekend is, reeds ijverig bezig hield. De heer Portal is n.l. de schrijver (onder het pseudoniem Fernand Albus) van het belangrijke pleidooi ten gunste van de geldigheid der Anglicaansche wijdingen. Dat de geleerde abbé te Rome goed staat aangeschreven en men zijn streven met welgevallen ziet, kan blijken uit een zeer vleiend briefje, dat hij vóór eenige maanden van kardinaal Rampolla ontving, in antwoord op de toezending van zijn geschrift. „De H. Vader," zoo luidde de slotzin van dit briefje, „zou gaarne zien, dat gij u meer rechtstreeks bezighieldt met al wat deze ernstige aangelegenheden betreft."

Die wensch des Pausen is voor Fernand Albus de beste en hoogste aanmoediging.

Duitschland.—Omtrent de viering van den Sedan-dag te Berlijn wordt daarover het volgende gemeld: Het feest werd door prachtig weder begunstigd en droeg door de feestvierende menigte in de straten, de versiering en de verlichting der huizen het karakter van een algemeen nationaal feest. Van betoogingen der sociaal-democraten bemerkte men niets (zij waren trouwens door den minister van Justitie verboden) en dat in de buitenwijken der stad de vlaggen, de bloemslingers en de illuminaties minder talrijk zijn, is meer 't gevolg van 't onvermogen der daar wonende bevolking dan van opzettelijke onthouding. In den vroegen morgen trokken de regimenten der garde van de muziek naar het paradeveld. Van alle kanten kwamen daarop in geregelde troepen meer dan 30.000 schoolkinderen aanzetten, die zich van het monument van Frederik den Groote tot het koninklijk slot in rijen schaarden. De meisjes werden opgesteld aan de Zuid-, de jongens aan de Noordzijde. Een aantal vrijwillige ziekenverplegers namen enkele kinderen, die door de hitte bevangen werden, op in een geïmproviseerd hospitaal bij het Opera-gebouw en voorzag hen daar van verfrisschingen. Ernstige ongevallen kwamen niet voor.

De parade had een prachtig verloop. De keizer trok na afloop daarvan met een schitterend gevolg aan het hoofd

van het eskadron kurassiers en een regiment der garde, die alle vaandels en standaarden droegen, door de *Friedrichsstrasse* en *Unter der Linden* naar het slot. Langs den geheelen weg werd hij door de talrijke menigte jubelend begroet en door de schoolkinderen met het volkslied *Die Wacht am Rhein* ontvangen. Er heerschte een opgewekte, vaderlandlievende stemming. In den avond was het gedrang der menigte hier en daar gevaarlijk.

Ook in andere steden en plaatsen was de feestvreugde groot, ondanks de pogingen der internationalen om alles in duigen te doen vallen. De socialistische pers had reeds dagen te voren haar volgelingen op het hart gedrukt zich van alle deelneming aan het feestbetoon te onthouden en bijwijze van tegenmanifestatie aanbevolen den dood van Lassalle te herdenken, die omstreeks den 1 September stierf. Aan hunne Fransche geestverwanten zonden de Berlijnsche socialisten op den feestdag het volgende demostratieve telegram: „Op den 25en gedenkdag van den slag bij Sedan zenden wij als protest tegen den oorlog en het chauvinisme, aan de Fransche compagnonsgroet en handslag. Leve de solidariteit der volken."

Men begrijpt, hoezeer de keizer zich over deze tegenwerking moest ergeren en bij de toespraak, welke hij gisteren op den feestmaaltijd hield, heeft hij aan deze ergernis ook terdege lucht gegeven. Na te hebben gewezen op hetgeen door keizer Wilhelm I was tot stand gebracht en te hebben verklaard, dat op het jongere geslacht de taak rustte te behouden wat Wilhelm I gegrondvest heeft, ging Z. M. aldus voort: "In de feestvreugde mengt zich een toon, die waarlijk niet daarbij behoort. Een hoop menschen, die niet waard zijn den naam van Duitschers te dragen, waagden het, ons Duitsche volk te schandvlekken en den geheiligden naam van den overleden keizer in het stof te werpen. Moge het volk de kracht vinden die ongehoorde aanvallen af te weren. Geschiedt dit niet, dan roep ik u op om de schaar van verraders te weren en den strijd aan te binden, die ons bevrijden zal van zulke elementen."

De keizer herinnerde ten slotte aan den aanvoerder van het Maasleger en eindigde met een *Hoch* op de garde en op den koning van Saksen, hetgeen deze beantwoordde met een *Hoch* op den keizer.

Natuurlijk heeft de rede des keizers groot opzien gebaard, maar het schijnt, dat zij niet zulke ernstige gevolgen zal hebben als men aanvankelijk dacht en niet moet worden opgevat als de aankondiging van de indiening eener nieuwe socialisten-wet. Dit laatste wordt althans door goed ingelichte personen verzekerd.

—De Duitsche liberale pers en met name de *Kölnische Zeitung* is niet tevreden over den Katholiekendag van München. Het blad wijdt een nabetrachting aan het congres en verzekert daarin, dat het resultaat der bijeenkomst zeer mager is geweest en de redevoeringen en beraadslagingen aan armoede van ideeën leden. Voorts beweert de *Kölnische*, dat zelden van niet-katholieke zijde zoo weinig aandacht aan den Katholiekendag is geschonken, waaruit het liberale orgaan de gevolgtrekking maakt, dat de confessioneel-religieuze vraagstukken niet meer als vóor tien jaren groote belangstelling wekken en thans de sociale quaestie aan de orde is, waarmede het catholicisme niets uitstaande (?) heeft.—De *Kolnische Zeitung* heeft dan toch zichzelf onrecht gedaan, teekent de *Koln. Volkszeitung* hierbij aan, want terwijl zij in vroeger jaren soms in het geheel geen acht sloeg op de Katholiekendagen of zich bepaalde tot eenige weinige regels onder het „allerlei", had zij thans over de Münchener bijeenkomst regelmatig telegrafische mededeelingen en in nagenoeg alle anderen liberale organen was dezelfde belangstelling op te merken. Ook de socialistische *Vorwärts* was op het congres vertegenwoordigd.

Overigens spreekt het vanzelf, dat men het te München den liberalen niet naar den zin heeft kunnen maken. Het zou bedenkelijk mogen heeten, indien het anders ware. De tegenpartij had gehoopt, dat de tweespalt in het Centrum nu eens duidelijk aan den dag zou treden en niets daarvan is geschied. Integendeel, de eenheid onder de katholieken is bevestigd: de Centrumstoren staat krachtig en ongerept als altijd daar. En waar is, vraagt de *Koln. Volkszty.*, in het Duitsche rijk nog een partij te vinden, welke zulk een schitterende, eendrachtige en geestdriftige samenkomst kan houden als thans weder voor Duitschlands katholieken in de hoofdstad van Beieren is belegd?

Dat de keizer op het telegram van hulde met een hartelijke dankbetuiging heeft geantwoord, is voor de liberale pers óok al een tegenvaller. Tot tweemaal toe vermelde de *Kölnische*, dat van Z. M. geen antwoord was ingekomen en tot dusver heeft het blad deze „vergissing" nog niet hersteld!

Belgie.— De Belgische socialisten hebben onverwachts een nieuwen vertegenwoordiger in den Senaat gekregen, waar zij tot dusver slechts door twee leden vertegenwoordigd waren. Bij de behandeling van de schoolwet heeft namelijk de advocaat Janson in den Senaat verklaard: „Ik ben socialist en dat sedert gisteren." De heer Janson was tot dusver leider der radicale partij. Nu hij ziet dat het met deze partij misloopt, schaart hij zich naar Anseele's profetie, onder de roode vaan.

Toch moet men enkel op de beginselen lettende zeggen, dat de brave Janson een consequent man is. Alle radicalen staan op den bodem van het socialisme.

Servie. — Koning Alexander van Servie, die voor de villa zijner moeder te Biarritz aan het baden was, is met moeite aan het gevaar van te verdrinken ontsnapt. Een badknecht, die hem vergezelde, is verdronken en het lijk nog niet gevonden.

China. — De *Daily Telegraph* verneemt uit Shanghai, dat volgens officieele opgaven te Peking in den loop der maand Augustus veertig duizend personen aan cholera zouden zijn overleden.

Rusland.—De Petersburger correspondent van de *Koln. Zeit.* beweert, dat het nihilisme in Rusland overal blijken geeft van de werkzaamheid en dat door het geheele rijk de politie ijverig de daden van verdachte personen tracht na te gaan. Sedert den dood van czaar Alexander III hebben de nihilisten hun afwachtende houding geheel laten varen en zij schijnen besloten te hebben, hun tegenwoordigheid goed te laten gevoelen. Een aantal personen zijn reeds in hechtenis genomen.

Amerika.—De rijke Amerikaansche bankier. Throop heeft de gelegenheid opengesteld voor allen, die daartoe geneigd zijn, om bij te dragen in de kosten van, f 100,000 voor een prachtigen zilveren draagstoel, dien hij voor Leo XIII heeft laten maken.

Dit geschenk zou den H. Vader op den 20 September worden aangeboden als een daad van protest tegen de op dien dag plaats hebbende revolutiefeesten.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA DE A. BETHENCOURT É HIJOS, CURAÇAO.